

Categoria A

UN DIA INESPERAT

Uf! Quina sort!! - Vaig pensar després de veure que aquella gent amb cara de pocs amics per fi marxaven-. La Remei, que havia estat tota l'estona al meu costat, els va acompanyar a la porta mentre em dirigia una mirada d'insatisfacció. Quan la porta es va tancar, vaig sentir un gran alliberament. Em vaig mirar en aquell enorme mirall vell de la sala. Tenia les galtes vermelles, potser pel meu estat de nervis, o potser era la reacció d'aquelles mans extravagants que no havien deixat de fer-me carones, com si fos una nena de tres anys. Havia estat impertinent, en sóc conscient, però m'havien estat fent tot tipus de preguntes sense sentit. No no i no. Ni m'agraden els ossets de peluix roses, ni voldré anar a l'escola més prestigiosa de Barcelona, ni tinc ganes d'anar a passar un dia al zoològic.

La Remei va tornar per dir-me que l'havia fallat. Li havia promès comportar-me com la nena més maca d'aquella casa. Els senyors Rocafort han marxat desconcertats, Ivet – Va dir-me fent cara de pomes agres –. Jo, en canvi, estava contentíssima: era la millor notícia que em podia donar. Potser no m'escollirien!!!! Per fi podia tornar a anar a jugar amb la Clara, que m'havia estat esperant impacient i nerviosa a la sala del costat. La Clara és la meva companya d'habitació i la meva millor amiga. Hem crescut juntes i ens coneixem totes les manies. Només ella sap que al matí, quan em desperto, s'ha d'esperar uns quinze minuts a dirigir-me la paraula perquè sóc insuportable. I, d'altra banda, només jo sé que la Clara no es posaria mai una samarreta interior de color blau: sempre han de ser blanques. Últimament la Clara i jo estem tramant un pla. En Lluís, que s'està a l'habitació 20 de la primera planta, fa dies que fa mans i mànigues per poder veure la Clara; i ella, que li ha costat confessar-me que li agrada, vol seguir-li el fil. Demà serà el gran dia. En Pol farà dotze anys i la Remei ens ha donat permís per organitzar-li una petita festa. La farem a la primera planta. És una oportunitat única!! Podrem anar a la planta dels nens sense haver-nos-en d'amagar!! La Clara ja planeja quins pantalons es posarà, els negres o els texans. Tenim moltíssimes ganes que sigui demà, estem impacients i ens posem al llit més aviat que de costum, creient que així el temps passarà més ràpid.

Ha arribat el dia. La Clara em desperta cridant i saltat per sobre el llit. Sap que ho odio, però avui li deixo passar. Obrim les cortines: fa un dia radiant. Mentre la Clara es vesteix tot cantant, jo em quedo al replà de la finestra asseguda mirant com les fulles van caient dels castanyers. Em quedo relaxada i feliç però en un segon el meu dia es capgira. La reixa alta de ferro s'obre i veig entrar aquella dona corpulenta i maquillada

com un mico que arrossega el seu marit fins a l'entrada principal. No, no i no. No vull marxar. No em poden treure de casa meva. És casa meva!! Aquí hi tinc els meus amics, que, al cap i a la fi, són la meva família. M'hi negaré. No, no i no. La Clara em nota trasbalsada i de cop els nostres plans també canvien de rumb: ara el nostre únic objectiu és que no ens separin.

Rumiem i rumiem, tenim por. De cop, truquen a la porta. És la Remei. Em venen ganes de plorar. Nenes, que no baixeu a esmorzar? – Ens diu –. Esmorzar? Em pensava que se m'enduria amb aquells senyors repel·lents. Em vesteixo pensant que potser és l'últim dia que estic on ha estat sempre la meva habitació. La Clara està trista, potser més trista que jo. De cop, però, fa un salt i m'abraça. No entenc res. Em senyala la finestra: els senyors Rocafort marxen amb la Maria. L'han adoptada a ella. Sóc feliç.

Emma Codina